

foto: racergallery.com

KPO - Racing Minutes: Mistrovství UAC - Brdský švih

Mnoho amatérů v předposlední červnové sobotě absolvovalo svůj letošní vrchol sezóny. Konalo se totiž mistrovství středočeského poháru UAC v silničním závodě. Letošní rok bylo mistrovství pořádáno v rámci jednoho z nejkrásnějších středočeských závodů - Brdského švihů. Na startu stály téměř všechny známé tváře středočeského amatérského pelotonu. Brdský švih patří, díky svému profilu, k těm obtížnějším závodům UAC. Sobotní počasí z něj ovšem udělalo hotové peklo díky větru, který v první polovině závodu zmařil snahu spousty závodníků dojet si první skupinu. V druhé polovině navíc čekal závodníky déšť.

Oproti minulým ročníkům byl start závodu posunut do obce Halouny, odkud okolo 10.30 vystartoval první balík. I když byl ostrý start až v Řevnicích, začal boj o pozice v podstatě již po nájezdu na hlavní směrem do Řevnic. Po nervózním sjezdu a zatáčce směrem na Mníšek vodící vůz z nepochopitelných důvodů (zřejmě aby odstartoval závod) znenadání zastavil, aby se po přejetí polovinou balíku opět rozjel a za vydatného troubení se opět proboujel před peloton. Po této kulturní vložce se začalo stoupat na „Řevničák“ a vedoucí jezdci za to vzali pěkně zostra. Průměrná rychlost v tomto kopci byla 22,6 km/h což bylo o víc než 1,2 km/h rychlejší než v loňském roce. Pro srovnání: tento průměr představuje čas pod 14:30. Doporučuji si projít výsledky z časovek, které se na tomto kopci konají.

Bohužel 500 metrů před vrcholkem mi seklo a na kopce jsem dojel asi s padesátimetrovou dírou. V duchu jsem počítal s tím, že ve sjezdu nataženou skupinu dojeďu. Tento plán vzal za své po vyjetí z lesa, kde podél dálnic foukal skutečně silný protivítr a člověk měl pocit, že se zastavil. Po několika stovkách metrů mě dojel Pavel Nič (SP Kolo, vítěz závodu v Sojovicích), Miloš Krejčí (cyklotrenink.com), Jakub Charvát (CK Královce) a dva další závodníci. Nad Mníškem jsme dojeli Ondru Sedláčka a pokračovali jsme v silném protivětru v asi 6-ti členné skupině. Plán byl dojet do cíle pokud možno bez spurtů, proto jsme s Ondrou Sedláčkem pod vrcholkem Hradce zrychlili a vytvořili si dostatečný náskok před Pavlem Ničem a převapivě i před Milošem Krejčím, který to v kopcích umí. Po sjezdu do Hostomic nás čekal táhlý kopce jménem Baba, ve kterém jsme dojeli Petra Pohořalého (SOS) a Petra Hrubeše (Vinohradské Šlapky). Pokračovali jsme tedy opět v přijatelném počtu. V dalším stoupání před Hostomici jsme dojeli Marka Lachouta (DA-BA) a v této sestavě jsme pokračovali až pod Housinské sedlo, na kterém jsme dojeli Jakuba Želinu (Sokol Králův Dvůr) a podle plánu jsme se zbavili dalších závodníků se kterými, bychom se v cíli jen těžko vypořádali. Do Litně jsme tedy pokračovali ve čtyřech Petr Hrubeš, jezdec z Bike Live, Ondra Sedláček a já. Drobné obavy o to, aby ti které jsme v kopcích odpárali, nás nedojeli spolu s druhým balíkem, se nepotvrdily a v této sestavě jsme dojeli až do cílového stoupání, ve kterém se nám ještě podařilo předjet Vondru (CKKV). Na pásce byl z naší skupiny nejrychlejší jezdec z Bike Live.

Po nepříliš zdařilém úvodu tedy pro mne nakonec rezultovalo celkem přijatelné 18. místo v AB balíku, Ondra skončil dvě místa za mnou. Vývoj tohoto závodu z mého pohledu jasně ukázal, že ne vždy je výhodné jet za každou cenu ve skupině s o několik tříd lepšími jezdci. Spousta závodníků, které jsme dojeli a kteří odpadli ve snaze za každou cenu udržet v kopcích extrémní tempo první skupiny, prostě nebyli ve finále schopni držet ani mírnější tempo těch, co je dojeli zezadu.

Vít Černý, KPO

Výsledky a fotogalerie hledejte na www.sweb.cz/ckkv/, www.uac.cz

Brdský Švih

Nevím jak pro koho, ale pro mě je a bude Brdský Švih znamenat něco podobného jako pro Belgičany peklo severu. Ne tak povrchem (i když i tady by se některé úseky našly) jako spíš obtížností. I když následující řádky vyjeví víc, tak moje svalstvo i po dvou dnech je v jiném stavu než v ideálním.

Nemaje odvozu tak jsem se časně z rána vydal na start. Přípravě a odpočinku jsem dal maximální péči. Ale i když jsem se snažil sebevíc, tak 35km na start není zrovna ideál. Pro mě tedy určitě ne. Ovoce svého rozhodnutí jsem pak sbíral dost předčasně a pro příště vím že takhle ne.

V Halounech se sešla jako obvykle nadupaná konkurence. Ne že by mi srdce spadlo rovnou do kalhot, ale tušil jsem že dnes to prostě nebude to pravé ořechové. Po startu se jelo svižně za zaváděcím autem a já neponechal nic náhodě a uklidil se na konec pelotonu. Kdybych věděl, že toho dne to bude poslední taktický tah tak bych to možná udělal jinak. Nevím jak pro koho, ale rychlost která začíná číslíci dvacet, je pro mě smrtelná, potažmo pokud se jede Kopec Řevnický, tudíž dlouhý. Ani v časovce tak rychle nejsem schopen jet. A kombinace víc jak třiceti km na rozjezd a tohohle kopce prostě způsobila totální kolaps. Ten náštěstí přišel až na konci stoupání, ale i tak mi to jak se říká, ujelo. Ke vši smůle pak následných padesát km foukal celkem vydatný protivítr. Takže něco si sjet po rovině se rovnalo likvidačnímu procesu. No a tudíž jsem to za Mníškem prostě vzdal. Jeli jsme ve dvou sice, ale i tak. Tak nějak to prostě nešlo. Bylo dobojováno. Ostudně jsem vyměkl a jak říká Baky, svěsil jsem nohy. Otočil jsem to a jel nazpět. Jenže...

Začali mě míjet skupinky z druhého balíku. Pak jsem potkal ještě kolegu, co nestihl start. Tak se jel jen tak projet. To mě nahlodalo. Definitivní rozhodnutí padlo ve chvíli, kdy se za posledním borcem v časovkářské pozici hnala vstřík peklu Brd, i osamocená Zuzka Denigerová. Když může ona tak já taky. Tak jsem to otočil a během deseti km si ji dojel.

Trochu jsem pozměnil plány, ale abych za rok zase nevěděl kam mám jet, jsem prostě riskovat už nechtěl. Nutno dodat že jsem udělal dobře. Galantně jsem se tedy nabídnul a pak si povčivě asi 70km odtahal na špici. Vlastně mi to ani nevadilo. Ani jsem se nedřel a počasí ukázalo i svou horší stránku. Stejně jsem si říkal, že jednou ta lucerna přijde tak když už, tak ať je to aspoň v mé režii.

Aby ale někdo neřekl, že to bylo úplně jednoduchý, tak po rovinách jsem se snažil držet tempo. Jenže to bych jel sám a tak jsem zvolil taktiku, že Zuzka radí kudy a já to táhnu. Tolikrát jsem snad v životě ještě nezabloudiv. Ve chvíli kdy se šipky začali zdvojevat a mísily se s trasou pro změnu jiného závodu, tak jsem to dobře třikrát musel otáčet a vracet se. Takže jako orientační oříšek taky dobrý. Ale aby si nikdo nemyslel, tak pořadatelům to rozhodně nevyčítám. Na takhle dlouhé trase by musela stát rota vojáků a ještě by to nestačilo.

Když přeskočím nudné pasáže, kde se nic nedělo, tak ještě dodám, že jsme si po cestě sem tam někoho dořukli a zase o někoho přišli. Pravé peklo nastalo asi až na konci. Poslední průtrž mračen z nás vyťahovala poslední zbytky sil a těch rychle ubývalo. Celkem jsme jeli ve čtyřech, ale i když se mi podařilo udělat skupinku na rovině, tak v kopci to prostě nešlo. Se Zuzkou jsem se rozloučil těsně před Halounama až po tom co mě ujistila, že už to dojede. Trochu se už motala a docela jsem se děsil, aby jí někde nedošlo. Ke konci jsem to totiž přestal řešit a snažil se trochu hecovat tempo. Dál už to byla nudná klasika a taková spíš povinnost. Při odbočce do Haloun jsem si nastoupil a celkem bez boje dojel do cíle.

Pokud pomínu údiv kamarádů ve zbrani, tak mě hřeje že aspoň někdo na tý bedně skončil. I když jsem to pojal jako výlet tak trasa je to pekelná a obdivuji každého kdo to dokončí. Je to opravdu nesmlouvavých devadesát nahoru a dolů.

Takže pořadatelům díky a díky i všem kdo museli pro změnu opět poslouchat moje srdeční výlevy. Ale když nejdou nohy tak aspoň pusa.

Marhi, KPO